

Endrédi Nóra 7.b
Fantasztikus álmom...

Minden embernek vannak álmai, vágyai amiért bármit megadna. Sokan ábrándozunk arról, (talán még a felnőttek is) eljátszunk a gondolattal , milyen lenne ha beteljesülne az álmunk.

Gyakran ébren álmodunk. Elmerengünk titkos gondolatainkon és életre keltjük fantáziánkat.

Sokfajta lehet ez az álom: fantasztikus, lehetetlen, varázslatos, félelmekkel teli vagy éppen egészen egyszerű.

Ismét véget ért egy hétköznapi nap. Fáradtan bedőlök az ágyamba, fejemre húzom a takarót, belefúrom a fejem a párnába és máris az álmovilág kapujába kerülök. De még nem alszom. Félálomban végig gondolom, miért is vagyok én tini, miért kell ilyen sokat tanulnom, miért van ilyen sok dolgom.

Hiszen még nem is tudom mi szeretnék lenni, miben vagyok jó igazán.

Már csak távolról hallok kutyusom szuszogását, amint egy ízletes csontorról álmodik. Tompán hallatszódik a konyhából beszűrődő zajok hangja, ahol anyukám rendre parancsolja a haszontalan edényeket.

Szempilláim már csak pár másodpercig bírják, mert úgy látszik a szokottnál korábban jöttek az álom manók ma hozzám.

Hopp! Már nem a valóságban létezem, hanem álmodok. Ilyenkor a legcsúfabb dolog is megszeliődül és édes történeteket mesél halkán a fülemben duruzsolva.

Nagy út áll még előttem - „az álmok útja”.

Lehet, hogy színész szeretnék lenni. Eljátszani egy kis rókat (ki mit sem sejtve szimatol az érdekes, jó szagok után), vagy egy csalódott szerelmes lány szerepébe bújni is csodálatos dolog.

Valakit megalakíthatsz, viselkedhetsz úgy, mint ő. Na és arról a felszabadultságról amit ekkor érzek, ne is beszéljünk.

A színészekkel akik abban a jelenetben vannak teljes összhangban vagy. Egy jellegzetes szemvillantással tudatod a másikkal, hogy segíts neki, mert a szöveget elfelejtette, vagy miért hiányzik a kezéből az adott kellék, vagy ha éppen nem indul el a zene, hogy menjünk ki a színpadról.

Soha nem felejttem el azt a napot, amikor az első szereplőválogatáson részt vehettem és színpadon állhattam. Twist Oliver volt az első színházi darabom ahová beavaglottak gyerekszereplőnek, amelyből rálátást nyerhettem erre a „szakmára”. Charlie voltam, a zsebtolvaj fiú.

Még most is mosolyogva gondolok arra a jelenetre , amikor egy díszlet kiálló szögébe beleakadt a

ruhám. Bárhogy húztam(remélve, hogy talán megkegyelmez nekem, látván kétségbeesett tekintetem) nem tudtam tovább menni.

Akkor odajött Fagin Úr (aki a banditafőnökünket alakította) a helyzetet mentve segített, majd visszaküldött „ebédelni” társaimhoz, a többi utcagyerekhez.

Ahogy eltűnődök ezen , eszembe jut, hogy mennyire szeretek énekelni. Éjjel -nappal, osztálytársaimat megőrijtve dalolászok. Otthon ez már teljesen megszokott dolognak számít, szüleimnek az a furcsa, ha csöndben vagyok.

Milyen nagyszerű lenne, ha koncertjeim lennének. A barátaim, a rokonaim táblákat tartanának, „ Te vagy a legjobb...”, „ Mindent bele...” feliratokkal. Kimegyek a színpadra, és csak a sötétből kirajzolódó fehér táblákat látom. Elkezdődik a dal amit éppen akkor énekelek. Az első hang határoz meg mindent. Legyek erőteljes, magabiztos.. Az az érzés mikor szívből énekelek, olyan bizsergető. Ebbe a szabadságba szinte beleborzongok. Saját érzéseimet is belesűrítetem. Ha csak úgy random el akarom mondani mit gondolok, leírom és talán rímeket is találok benne. Már csak egy dallam kell hozzá, amit magamban eldúdolok és máris kész a saját szerzemény.

Az utóbbi időben szeretem leírni a történeteket. Általában a naplónak mesélek hosszasan a különórákról, a vicces helyzetekről, kamaszkor rejtjelmeiről, a rövid sétáról ahová a kutyusommal megyek.

És persze arról is esik szó , hogy kit tartok aranyosnak és hogyan viszonyul ehhez az a bizonyos személy.

Olvastam egy könyvet, amiben naplóbejegyzésenként vannak leírva a gimis évek. Igaz, én még csak általános suliba járok, de ez a stílus akkor is megfertőzött. Olyannyira megtetszett , hogy felsős éveimtől elkezdtem naplót vezetni, és már az 5. füzetnél tartok. Talán újságíró vagy regényíró legyek?!

Eszembe jutott egy táncluha. Kék alapon fekete lógókkal „v”-nyakkivágással. Az egyik ujj háromnegyedes, a másik ujjatlanba végződik. Strasszkövek is díszítik a ruhát. Az is milyen fantasztikus lenne, ha versenyezhetnék igazi pontozó bírák előtt. Tánccipőben gyönyörű hajjal. Egy halványkék szemhéj púder nagyon jól állna hozzá. Mennyire izgulnék az eredményhirdetéskor! Amikor kimondják, hogy Endrédi Nóra latin-amerikai E- osztályos bajnok párjával. És az érmet is annyira jó érzés lenne a nyakamba viselni a dobogón állva. Na , de eddig még sok kemény edzés és munka van. De nem baj! Ha ezt a „csillogást” szeretnék meg kell dolgozni érte! Lehet, hogy

verseny táncos leszek?!

Következő álmképnek az osztályterem tárul elém. Mindenki izgatottan ül a padban, és az ellenőrzőjébe matek témazáró néven írják be a jegyet... De nem várhatom meg, hogy milyen jegyek ezek, mert azt hiszem megszólalt a kicsengő!

Tévedtem!!!! Az ébresztőórám akar gyönyörű álmaimból felriasztani. Elkezdődik egy újabb hétköznap. Fel kellene kelni, mert el fogok késni. Én pedig a rémálmokat nem szeretem!!!